

IK ZAL NOOIT MEER HUILEN

IK ZAL NOOIT MEER HUILEN

Nicky Cruz
Jamie Buckingham

IK ZAL NOOIT MEER HUILEN

Originally published in the U.S.A.
under the title Run Baby Run

Copyright © 1969 Nicky Cruz en Jamie Buckingham

Oorspronkelijke uitgever: Bridge-Logos Publishers

Copyright © 1969 Nederlandse uitgave: Gideon

Auteurs: Nicky Cruz en Jamie Buckingham

Vertaling: P. Quist en Mej. P. Anthonisse

Omslagontwerp: Jan Jaring

Jaar van uitgave: 1969

23^e druk: mei 2013

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland

ISBN 978-90-6067-275-4

NUR 707

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een databank, of doorgegeven in welke vorm of op welke
wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, gekopieerd, gescand
of op enige andere wijze – behalve voor korte citaten in recensies of artikelen,
zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No portion of this book may be reproduced, stored in a retrieval system,
or transmitted in any form or by any means – electronic, mechanical,
photocopy, recording, scanning, or other – except for brief quotations
in critical reviews or articles, without the prior
written permission of the publisher.

Inhoud

Voorwoord	7
1. Ik zal nooit meer huilen	9
2. Tuchtchooljungle	25
3. Op eigen benen	35
4. In bloed gedoopt	48
5. Straatrebellen	61
6. De Hell Burners	78
7. Kind van Lucifer	89
8. De lach van Satan	99
9. In de hel	108
10. De ontmoeting	120
11. Weg uit de wildernis	145
12. Op de Bijbelschool	165
13. Waar engelen vrezen heen te gaan	181
14. Gloria	198
15. Terug in New York	206
16. Afdaling in de hel	218
17. Met Christus in Harlem	228
18. In de vallei der schaduwen	240
19. In het centrum van Gods wil	254
Epiloog	265

Voorwoord

IK ZAL NOOIT MEER HUILEN, de levensgeschiedenis van Nicky Cruz, is een opmerkelijk boek. Het heeft alle elementen van een tragedie, van misdaad en intrige, plus het grootste van alle bestanddelen: de kracht van het evangelie van Jezus Christus.

De eerste hoofdstukken vormen een duistere achtergrond voor de aangrijpende ontknoping van deze ongewone geschiedenis. Wees niet ontzet over de gore atmosfeer, beschreven in de eerste helft van het verhaal.

Nicky was een jonge man toen dit boek werd geschreven, maar hij heeft nog steeds invloed op zeer veel jongeren in de Verenigde Staten.

De volwassen bevolking mag en kan niet langer de jeugd met zijn duizelingwekkende eenentwintigste-eeuwse problemen negeren. De jeugd zoekt naar de zin van alles. Zij houdt niet van onze versleten sociale taboe's. Ze dringt aan op eerlijkheid in religie, oprechtheid in politiek en recht voor misdeelden. Een bemoedigend iets bij deze miljoenen van een 'nieuw volk' (de jongeren zullen omstreeks 1970 de volwassenen in aantal overtreffen) is, dat ze met uiterste krachtsinspanning zoeken naar nieuwe antwoorden. In mijn vele contacten met studenten aan onze universiteiten ben ik geweldig onder de indruk gekomen van hun zoeken naar waarheid, naar werkelijkheid en naar eerlijke antwoorden.

Velen van de jonge mensen in onze getto's zijn rusteloos op zoek naar een eerlijke behandeling door de samenleving, en ze hebben gelijk. Sommigen van hen zijn beïnvloed door de voorstanders van geweld en verpaupering en worden gemakkelijk meegezogen in de draaikolk van bandeloosheid, brandstichting en plundering.

Nicky Cruz is er een lichtend voorbeeld van, dat een rusteloze jeugd zin en doel kan vinden in Christus.

In onze evangelisatiekruistochten is de helft van ons publiek onder de vijftwintig jaar. Ze komen niet om te spotten, maar om eerlijk te zoeken naar waarheid en naar de zin van het leven. Honderden van hen antwoorden op de roepstem van Christus.

IK ZAL NOOIT MEER HUILEN is een aangrijpende geschiedenis! Ik hoop dat het een grote lezerskring zal vinden en dat zij die het lezen tot de kennis zullen komen van de Christus, die het lege, rusteloze hart van Nicky Cruz heeft veranderd en hem tot een christelijke legende van deze tijd heeft gemaakt.

Billy Graham

Ik zal nooit meer huilen

‘Houd die gek tegen!’ schreeuwde de steward.

De deur van de Pan American Constellation was juist opengegaan en ik schoot de trappen af naar de uitgang van het New Yorkse vliegveld Idlewild. Het was de vierde januari 1955. Enkele uren geleden had mijn vader mij, een opstandige, verbitterde, vijftien jaar oude Puerto Ricaanse jongen, in San Juan aan boord van het vliegtuig gebracht. Ik was onder de hoede van de steward gesteld. Mij was gezegd dat ik in het vliegtuig moest blijven, totdat mijn broer Frank mij zou komen halen. Maar ik kneep ertussenuit. Drie controleurs kregen mij te pakken en zetten mij klem tegen een hek. De scherpe, koude wind sneed mij in het gezicht en blies door mijn dunne, tropische kleding. Een politieman greep me bij mijn arm en de controleurs haastten zich terug naar hun werk. Het was een spelletje voor mij, ik keek naar de smeris en grijnsde.

‘Jij gek van een Puerto Ricaan! Wat voor den duivel bezielt je?’ zei hij.

Ik voelde de haat in zijn stem. Zijn vette wangen bloosden in de felle kou en door de wind liep het water uit zijn ogen. Hij had een sigarenpeuk tussen zijn slappe lippen hangen.

Haat! Ik voelde hem door mijn lichaam stromen. Dezelfde haat die ik had gevoeld voor mijn vader en moeder, mijn onderwijzers, en de smerissen in Puerto Rico.

Haat! Ik probeerde mij los te wringen, maar hij hield mijn arm in een ijzeren greep. 'Komaan, jongen, laten we teruggaan naar het vliegtuig.'

Ik keek hem aan en spuwde hem in zijn gezicht.

'Zwijn!' snauwde hij, 'vuil zwijn!' De greep om mijn arm verminderde en hij probeerde mij bij mijn nek te pakken. Ik dook onder zijn arm door en rende zo hard ik kon kriskras tussen de mensen door die naar de vliegtuigen gingen. Ik kwam in een grote hal, ontdekte een buitendeur, rende de hal door en was buiten; op straat.

Op de hoek stond een autobus. De deur stond open en de motor draaide. Mensen stapten in en ik drong mezelf in de rij. De bestuurder greep mij bij de arm en vroeg om betaling. Ik trok mijn schouders op en antwoordde hem in het Spaans. Hij duwde me ruw uit de rij, hij had het te druk om zich met een gekke knul te bemoeien, die nauwelijks Engels verstond. Toen hij zijn aandacht op een vrouw richtte, die in haar portemonnee stond te friemelen, bukte ik me en sloop achter haar langs de bus in. Ik keek over mijn schouder om te zien of de chauffeur mij niet in de gaten had, werkte mezelf naar achter en ging bij een raam zitten.

Toen de bus wegreed, zag ik de dikke politieagent met twee anderen de straat op rennen en in alle richtingen kijken. Ik kon niet nalaten op het raam te tikken en vanachter het glas naar hen te wuiven. Ik grinnikte. Wat had ik dat mooi klaargespeeld.

Ik zakte onderuit op mijn plaats, steunde mijn knieën tegen de rug van de stoel voor me en drukte mijn gezicht tegen het koude, vuile raam.

De bus zocht zijn weg door het enorme New Yorkse verkeer naar het centrum van de stad. De straten lagen vol met sneeuw en blubber. Sneeuw had ik mij altijd als schoon en

mooi voorgesteld. Maar dit was vies, zoiets als rotte paddenstoelen. Mijn adem maakte het raam vochtig en ik tekende er figuurtjes op. Het was een wereld die totaal anders was dan de wereld die ik zojuist verlaten had. Mijn gedachten gingen terug naar de vorige dag, toen ik op de heuvel voor ons huis stond. Ik herinnerde mij het groene gras onder mijn voeten, met de plukjes pastelkleurige wilde bloemen erin. Het land glooide zacht tot aan het dorp in de diepte. Ik herinnerde mij de zachte, koele wind en de warmte van de zon op mijn gebruikte rug.

Puerto Rico is een mooi land van zonneshijn en kinderen op blote voeten. Het is een land waar men geen overhemd draagt en de vrouwen langzaam wandelen in de zonneshijn. Het geluid van de trommels en gitaren is dag en nacht te horen. Het is een land van zang, bloemen, lachende kinderen; met sprankelend azuurblauw water.

Maar het is ook een land van toverij en voodoo, van bijgeloof en grote onwetendheid. 's Nachts rolt het geluid van de voodootrommels over de met palmen bedekte bergen, wanneer de toverdokters hun sinistere bedrijf uitoefenen, als ze offers brengen met slangen bij het flakkerende licht van een houtvuur.

Mijn ouders waren spiritisten. Zij verdienden hun brood met het uitwerpen van duivelen. Papa was één van de meest gevreesde mensen van het eiland. De inlanders spraken over hem als 'De Grote' vanwege zijn geweldige lengte. Hij had brede, afhangende schouders. Hij was in de Tweede Wereldoorlog gewond geraakt en had daarom een regeringspensioen ontvangen. Na de oorlog werd hij geestenbezweerder. Ons gezin bestond uit zeventien jongens en één meisje.

Mama werkte als medium met Papa samen. Ons huis was

het hoofdkwartier voor allerlei soorten van voodoo, seances en toverij. Honderden mensen kwamen van over het hele eiland om aan de seances en de zwarte kunst deel te nemen. Van ons grote huis op de top van de heuvel leidde een kronkelig pad naar het dorpje Las Piedras, dat daar slaperig en knus in de vallei lag. Op alle uren van de dag en de nacht kwamen dorpelingen het pad op naar het 'huis van de heks'. Ze wilden dan met geesten van gestorvenen spreken en deelnemen aan toverij. Zij wilden dat Papa hen van demonen zou bevrijden. Papa was de leider, maar er waren veel andere mediums in Puerto Rico die naar ons toe kwamen en ons huis als hoofdkwartier gebruikten. Sommigen bleven wekenlang om boze geesten te bezweren en duivelen uit te werpen.

Er was een grote tafel in de voorkamer die gebruikt werd bij seances, wanneer ze met geesten van gestorven mensen in contact wilden komen. Papa had veel over dit onderwerp gelezen en hij had een bibliotheek over magie en toverij zoals er op het eiland geen tweede was te vinden.

Eens werd er in de vroege ochtend een bezeten vrouw naar ons huis gebracht. Mijn broer Gene en ik slopen uit bed en gluurden door een kier van de deur, terwijl ze haar neerlegden op de tafel. Haar lichaam schudde vanwege de stuip-trekkingen. De mannen stonden aan beide kanten van de tafel en hielden haar vast. Mama stond bij haar voeten met haar ogen naar het plafond gericht en zong rare woorden. Papa ging naar de keuken en kwam terug met een kleine, zwarte urn die gevuld was met brandende wierook. Hij had ook een grote groene kikker bij zich, hij zette die op de trillende buik van de vrouw. Toen hing hij de urn aan een ketting boven het hoofd van de vrouw en strooide poeder over haar schokkende lichaam.

Wij stonden te beven van angst, toen hij de boze geesten gebod de vrouw te verlaten en in de kikker te varen. Plotseling wierp de vrouw haar hoofd achterover en uitte een doordringende gil. De kikker sprong van haar buik en sloeg te pletter tegen de grond. De vrouw begon te schoppen. Ze worstelde zich vrij uit de greep van de mannen, rolde van de tafel en viel als een blok op de grond. Ze kwijlde en beet haar lippen en tong kapot. Er kwam bloed en schuim uit haar mond.

Ten slotte werd ze rustig. Papa verklaarde haar genezen en de mannen gaven hem geld. Ze pakten het roerloze lichaam op en terwijl ze de deur uit liepen, dankten ze Papa telkens opnieuw en noemden hem 'De grote wonderdoener'.

Mijn jeugd werd van jongs af bepaald door vrees en bitterheid. Ik zat vol wrok ten opzichte van mijn vader en moeder en was bang voor de toverij die elke nacht plaatsvond. Op een keer, het was laat in de avond, had Papa mij betrappt op diefstal uit Mama's portemonnee. Ik probeerde weg te lopen, maar hij kreeg me te pakken en greep me in mijn nek. 'Je kunt niet ontsnappen, jongetje. Je zult de prijs voor je diefstal moeten betalen.'

'Ik haat je,' schreeuwde ik.

Hij tilde mij van de grond en schudde mij door elkaar. 'Ik zal jou leren om zo tegen je vader te spreken,' beet hij mij toe. Hij nam mij onder zijn arm als een zak graan en liep door de donkere tuin naar het duivenhok. Ik hoorde hem aan het slot morrelen, waarna hij de deur opendeed. 'Erin,' snauwde hij, 'je kunt hier bij de vogels blijven, tot je je lesje hebt geleerd.'

Hij duwde me naar binnen, sloeg de deur dicht en liet me achter in dat donkere hok. Ik hoorde het slot dichtvallen en

de stem van Papa kwam gedempt door de kieren in de muur. 'En geen avondeten.' Ik hoorde zijn voetstappen in de richting van het huis verdwijnen.

Ik was stijf van angst. Ik hamerde met mijn vuisten op de deur, sloeg er als een razende tegenaan, gilde en schreeuwde. Plotseling was het hok vol lawaai van wild fladderende, opgeschrikte vogels. Ik drukte mijn gezicht in mijn handen en schreeuwde hysterisch, toen de vogels tegen de wanden sloegen en woedend naar mijn gezicht en hals pikten. Ik zakte op de vuile vloer in elkaar en verborg mijn gezicht in mijn armen. Ik probeerde mijn ogen te beschermen en stopte mijn oren toe om het geluid van fladderende vleugels niet te horen. Het leek een eeuwigheid voordat de deur weer openging en Papa me op mijn voeten zette en de tuin in sleurde. 'Een volgende keer zul je onthouden dat je niet mag stelen, en dan nog brutaal zijn ook als je wordt gesnapt,' zei hij hard. 'Ga je wassen en naar bed.'

Die nacht huilde ik mezelf in slaap en droomde van de fladderende vogels, die tegen m'n lichaam vlogen.

Ook het daarop volgende jaar toen ik naar school ging, bleef ik wrok koesteren tegen mijn vader en moeder. Ik haatte alle gezag. Ik keerde me toen, acht jaar oud, volkomen tegen mijn ouders.

Op een hete zomermiddag zat Mama met verscheidene andere mediums aan de grote tafel in de zitkamer koffie te drinken. Ik kwam spelend met een bal naar binnen. Eén van de mediums zei tegen Mama: 'Jouw Nick is een pientere jongen. Hij lijkt erg op jou. Ik denk dat je erg trots op hem bent.'

Mama keek me strak en doordringend aan. Ze bewoog haar lichaam heen en weer, vooruit, achteruit, vooruit, achteruit. Haar ogen rolden in haar oogkassen. Alleen het wit was nog zichtbaar. Terwijl ze haar armen recht voor zich

uitgestrekt hield, begon ze op zangerige toon te spreken. 'Nicky is... is niet... mijn... zoon. Nee, nee. Hij is nooit van mij geweest. Hij is kind van de grootste van alle heksen. Hij is de zoon van Lucifer. Nee, nee, niet van mij... nee, niet van mij... Zoon van Satan, kind van de duivel.'

Ik liet de bal vallen en die rolde door de kamer. Ik liep langzaam achteruit tot ik met mijn rug tegen de muur stond. Mama zong in trance verder met een stem die rees en daalde. 'Nee, niet van mij... hand van Lucifer op zijn leven... de vinger van Satan raakt zijn ziel aan... het teken van een beest op zijn hart... Nee, niet van mij... niet van mij.'

Ik zag dat de tranen langs haar wangen liepen. Plotseling sprong ze op van haar stoel, keek mij met wijd open ogen aan en schreeuwde met een krijsende stem: 'Ga uit, duivel. Weg van mij. Ga uit van mij, duivel. Weg! Weg! Weg!'

Ik was versteend van angst. Ik rende naar mijn kamer en wierp mij op mijn bed. De gedachten vlogen door m'n hoofd. Ik ben haar kind niet... ik ben een kind van de satan... ze houdt niet van mij... niemand geeft om mij. Niemand geeft om mij.'

Toen kwamen de tranen. Ik begon te schreeuwen, te huilen en te jammeren. De pijn in mijn borst was ondraaglijk. Ik sloeg mijn vuisten tegen het bed tot ik volkomen uitgeput was.

De haat welde in mij op, overspoelde mijn ziel.

Ik haatte mijn moeder. O God; hoe haatte ik haar! Ik wilde haar kwetsen, pijnigen en zelfs vernielen. Ik wierp de deur open en rende schreeuwend naar de huiskamer. De mediums waren nog steeds bij mijn moeder. Ik sloeg met mijn vuist op tafel en schreeuwde. Ik was zo vervuld van haat, en zo van streek dat ik stotterde. 'Ik-ik-ik... h-h-haate je.' Ik stak een bevende vinger naar Mama uit en gilde: 'Ik-i-ik zal het je

be-be-betaald zetten. I-i-ik zal-zal-zal het je be-betaald zetten. Ik zal het je betaald zetten.'

Twee van mijn jongere broers stonden nieuwsgierig in de deuropening; ik duwde hen opzij en rende de achterdeur uit. Ik sprong de trappen af en kroop onder de veranda in dat koele, donkere plaatsje, waar ik al eerder een schuilplaats had gevonden. Toen ik in de zanderige kuil onder de trappen zat, hoorde ik de vrouwen lachen en boven alle anderen uit hoorde ik de stem van mijn moeder: 'Zie je wel dat hij een satanskind is.'

O, wat haatte ik haar! Ik zou haar hebben kunnen vermoorden, maar ik wist niet hoe. Ik beukte met mijn vuisten in het vuil en schreeuwde in mijn ellende, terwijl mijn lichaam schokte onder de krampachtige snikken.

'Ik haat je! Ik haat je! Ik haat je!' schreeuwde ik. Maar niemand hoorde het. Niemand gaf erom. In mijn ellende grabbelde ik handenvol van het zachte vuil bij elkaar en wierp het woedend in alle richtingen.

Eindelijk zakte de razernij en zat ik stil. In de tuin hoorde ik de andere kinderen spelen. Eén van m'n jongere broertjes zong over vogels en vlinders. Maar ik voelde mij verlaten en eenzaam. Gekweld door haat, opgejaagd en bezeten van vrees. Ik hoorde de deur van het duivenhok dichtslaan en de zware voetstappen van Papa kraakten toen hij om de hoek van het huis kwam om de trap op te gaan. Toen stond hij stil en tuurde door de openingen van de houten treden in de schaduw eronder. 'Wat doe jij daar, Nicky?' Ik zat stil en hoopte dat hij niet verder zou vragen. Hij haalde zijn schouders op en liep verder.

Binnen hoorde ik nog meer gelach, toen mijn vaders diepe basstem zich mengde met die van de vrouwen. Ik wist dat ze nog altijd om mij lachten.

Opnieuw werd ik overspoeld door golven van haat. Tranen liepen over mijn gezicht en ik begon weer te schreeuwen. ‘Ik haat je, Mama! Ik haat je! Ik haat je! Ik haat je!’ Mijn stem weerkaatste galmend in de leegte onder het huis.

Ik rolde op mijn rug in het stof om en om, zodat mijn lichaam helemaal met vuil bedekt werd. Uitgeput sloot ik mijn ogen en schreide.

De zon was reeds onder toen ik uit een benauwde slaap wakker werd. Ik kroop onder de veranda vandaan. Het zand kraakte tussen mijn tanden en het vuil zat aan mijn lichaam gekoekt. De kikkers en krekels kwaakten en sjirpten en de dauw voelde vochtig en koel aan mijn voeten.

Papa deed de achterdeur open, een streep licht viel op mij toen ik daar aan de voet van de trap stond. ‘Varken!’ schreeuwde hij. ‘Wat heb je daar zo lang uitgevoerd onder het huis? Kijk eens hoe je eruitziet. We hebben hier geen gebrek aan varkens. Ga je wassen en kom dan binnen.’

Ik gehoorzaamde. Terwijl ik mijn lichaam onder de pomp waste, wist ik dat ik voor altijd zou haten. Ik wist dat ik niemand ooit meer zou liefhebben. En ik besloot nooit meer te huilen... nooit meer. Vrees, vuil en haat waren goed voor mij, de zoon van Satan.

Vele Puerto Ricaanse families hebben de gewoonte hun kinderen naar New York te sturen, zodra ze oud genoeg zijn om op zichzelf te passen. Zes oudere broers van mij hadden het eiland reeds verlaten en woonden in New York. Ze waren allen getrouwd en probeerden een toekomst op te bouwen.

Maar ik was nog te jong om weg te gaan, hoewel het mijn ouders in de daarop volgende jaren steeds duidelijker werd dat ik evenmin in Puerto Rico kon blijven. Op school ge-

droeg ik mij als een rebel. Ik lokte vechtpartijen uit, vooral met kleine kinderen. Op een dag sloeg ik een klein meisje met een steen op het hoofd. Ik kreeg een warm gevoel, toen ik zag hoe het bloed langs haar hoofd sijpelde. Het kind hilde erbarmelijk en ik stond te lachen.

Die avond sloeg mijn vader mij in het gezicht, tot mijn mond bloedde. 'Bloed voor bloed,' zei hij.

Ik kocht een jachtgeweer, waarmee ik vogels kon schieten. Ik vond het niet genoeg om ze te doden. Ik hield ervan hun lichaampjes te verminken. Mijn broers meden mij om m'n wreedheid.

In de achtste klas had ik een gevecht met mijn leraar. Hij was een lange, tanige man. Op zekere dag schold ik hem voor nikker uit. Het werd stil in het lokaal en andere jongens kwamen vanachter hun machines vandaan. De spanning was voelbaar.

De leraar kwam op mij af. 'Zal ik je eens wat vertellen, jongetje? Jij bent een valsaard.'

Ik bitste terug: 'Het spijt mij, nikker, ik geloof niet dat ik een valsaard ben.'

Voor ik me kon bewegen, haalde hij met zijn lange mager arm uit en ik voelde hoe het vlees van mijn lippen tegen mijn tanden kapotsprong onder de verschrikkelijke slag. Het bloed stroomde langs mijn kin.

Ik sprong op hem af, maaide met beide armen. Hij was een volwassen man en ik maar een klein kereltje van minder dan honderd pond. Hij hield zijn hand tegen mijn voorhoofd en kon mij zo op een afstand houden. Ik sloeg met mijn vuisten in de lucht.

Toen ik het hopeloze van de situatie inzag, trok ik me terug: 'Je bent erbij, nikker,' schreeuwde ik. 'Ik ga naar de politie. Wacht maar eens af wat er gebeurt.' Ik rende de klas uit.

Ik ging niet naar de politie. In plaats daarvan ging ik naar mijn vader en vertelde hem dat de leraar me had geslagen. Hij was woedend. Hij liep het huis uit en kwam terug met een groot pistool in zijn zak. ‘Kom, jongen. Ik zal zelf die stier wel eens vellen.’

We gingen terug naar school. Ik had moeite om Papa’s grote passen bij te houden en holde naast hem voort.

Ik gniffelde bij de gedachte aan de leraar; wat zou die raar opkijken als ik met mijn woedende vader aankwam.

De leraar was niet in het lokaal. ‘Wacht hier, m’n jongen,’ zei Papa. ‘Ik ga naar de directeur en zal dit grondig uitzoeken.’

Papa bleef lange tijd in het kantoor van de directeur. Toen hij eruit kwam, stoof hij op me af en sleurde mij aan mijn arm omhoog. ‘In orde, jongen. Je zult zo meteen het één en ander moeten uitlegen. We gaan naar huis.’

Opnieuw liepen we door het dorp en beklommen het pad naar ons huis. Hij hief zijn hand op om me te slaan, maar ik bukte me, zodat ik buiten zijn bereik was en rende het pad af. ‘Best, jochie, best, loop maar weg,’ schreeuwde hij. ‘Je komt wel terug en zodra je dat doet, krijg je een pak slaag.’

Ik kwam weer thuis. Maar het was drie dagen later. De politie kreeg me te pakken toen ik in het binnenland op weg was naar de bergen. Ik smeekte hun mij te laten lopen, maar ze brachten mij terug naar mijn vader. Hij kwam zijn belofte na, en ik kreeg een flink pak slaag. Ik wist dat ik net zo vaak weg zou lopen tot niemand me ooit weer zou kunnen terugbrengen. In de daarop volgende twee jaren ben ik er vijfmaal vandoor gegaan. Iedere keer vond de politie mij en bracht me weer thuis. Ten slotte schreven Papa en Mama in hun wanhoop naar mijn broer Frank en vroegen hem of ik naar hem toe mocht komen om bij hem te wonen. Frank